

Arrest

nr. 267 554 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, M. R., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Karaj (Iran). U bent afkomstig uit een zeer fanatieke moslimfamilie. Zo'n vijftientig jaar geleden wijzigde u uw achternaam van D. (...) naar R. (...). Drie jaar voor uw vertrek in Iran leerde u R. V. (...) en zijn zoon E. (...) kennen. U werkte als aannemer in de bouwsector vaak met de heer V. (...) samen en merkte dat hij te vertrouwen was. Mijnheer V. (...) praatte met u over het christendom. Hij vertelde u over de dubbelzinnigheid in de islam en over het Heilige Boek en de rechtvaardigheid van Jezus Christus. U

raakte geïnteresseerd in wat hij u vertelde. U beseftte dat u een leven lang geprobeerd had om geld te sparen maar dat u nooit rust had gekend. Die rust vond u wel in het christendom. In dey 1397 (Iraanse kalender, komt overeen met december 2018-januari 2019) stelde mijnheer V. (...) u voor om naar een kerk in Teheran te gaan. U kreeg tijdens die viering een Bijbel cadeau, die u meenam naar huis. In de vier daaropvolgende maanden las u in de Bijbel en raakte u overtuigd van het christendom. In ordibehesht 1398 (april-mei 2019) besloot u om een tweede keer naar de kerk te gaan. De vieringen werden ditmaal georganiseerd in een boomgaard in Karaj. U besloot tijdens die tweede viering dat u christen wilde zijn. Toen u de derde keer naar de kerk ging, werd het verlossingsgebed voor u voorgelezen. Twee maanden later besloot ook uw echtgenote M. (...) om de huiskerk bij te wonen. Gedurende zes maanden woonden u en uw echtgenote de kerkdienst wekelijks bij. Op 4 aban 1398 (26 oktober 2019) werd uw zoon Mo. (...) telefonisch gewaarschuwd door E. (...), de zoon van de heer V. (...), omdat zijn vader was gearresteerd. U verliet de stad en besloot om samen met uw echtgenote en kinderen te schuilen bij M. E. (...), die verre familie van u was en soms als metser voor u werkte. U verbleef gedurende 11 dagen bij M. E. (...). Twee of drie dagen na uw aankomst nam u via hem contact op met uw schoonbroer H. (...), de broer van uw echtgenote. Hij kwam u opzoeken en vertelde u dat er agenten van Ettela'at bij uw schoonouders waren binnengevallen. De agenten hadden tegen uw schoonouders verteld dat u en uw echtgenote christen geworden waren. U overlegde met uw schoonbroer en besloot om het land te verlaten. Via uw zoon Mo. (...) kwam u in contact met een smokkelaar die u hielp om illegaal te grens met Turkije over te steken. Op 15 aban 1398 (6 november 2019) verliet u samen met uw echtgenote en uw twee zoons Iran en trok u te voet naar Turkije. U bleef zeven of acht dagen in Turkije en nam vervolgens samen met uw echtgenote en uw minderjarige zoon Mo' (...) een boot naar Italië. Uw meerderjarige zoon Mo. (...) besloot niet mee te gaan naar Italië en vertrok met een andere smokkelaar naar Griekenland. Jullie zaten zeven dagen op de boot en verbleven daarna vier of vijf dagen in Italië. Daarna reisde u met de trein via Frankrijk naar België. Op 27 of 28 november 2019 kwam u in België aan. Op 3 december 2019 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

In België woonde u in het opvangcentrum van Bredene. Op 15 december 2019 woonde u voor het eerst de misviering bij in Oostende, bij priester P. K. (...) die een goede vriend van u werd. U bleef de misviering in Oostende wekelijks bijwonen, ook toen u naar het opvangcentrum van Koksijde verplaatst werd. Na uw overplaatsing naar Brussel bezocht u vanaf april 2020 wekelijks de online misviering in de Iraanse kerk in Brussel. U volgde bij deze kerk ook een cursus die u voorbereidde op het doopsel. Na uw overplaatsing naar het opvangcentrum in Kapellen, begon u vanaf september 2020 tweewekelijks online Bijbelstudie te volgen bij de Naviderahaie kerk. U bent daarnaast ook actief als vrijwilliger in de vwz Open Deur in Schaarbeek, waar u eten klaarmaakt voor daklozen en minderbedeelden. U werd op 27 juni 2021 samen met uw echtgenote gedoopt. Eerder was dit niet mogelijk omwille van quarantainemaatregelen. U heeft ook een Facebookkanaal waarop u christelijke boodschappen verspreidt.

Ongeveer twee maanden voor Iraans nieuwjaar werd Ma. (...), de dochter van uw nicht, begraven in Iran. Op de begrafenis bedreigden uw neven K. (...) en A. D. (...) uw zus en haar echtgenoot. Beide neven werken voor de Iraanse inlichtingendiensten. K. (...) is gepensioneerd kolonel bij sepah van Ettela'at (Iraanse inlichtingendienst) en A. (...) werkte op de veiligheidsdienst van de luchthaven van Teheran. Ze hadden op uw Facebookpagina gemerkt dat u bekeerd was tot het christendom. Ze zeiden tegen uw zus dat u hen tot schande bracht, dat ze door wat u gedaan had hun job bij de Iraanse inlichtingendiensten niet meer naar behoren konden uitvoeren en dat ze met u zouden afrekenen als u zou besluiten om naar Iran terug te keren. Uw zus, die vroeger nog op de administratie van sepah van Ettela'at heeft gewerkt, antwoordde uw neven dat zij u zelf ook heeft geëxcommuniceerd. Uw zus praat ook niet meer tegen u omwille van uw bekering tot het christendom.

Bij terugkeer naar Iran vreest u de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering tot het christendom. Daarnaast vreest u ook dat uw familieleden u zullen doden omwille van uw bekering tot het christendom. U vreest ook dat de andere leden van uw familie, inclusief uw minderjarige zoon Mo' (...), door uw familieleden in Iran naar het leven gestaan worden.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh; de shenasnameh van uw echtgenote; uw karte melli (nationale kaart); uw huwelijksakte; uw Belgisch rijbewijs; een kopie van een brief van predikant P. K. (...), waarin hij verklaart dat u sinds 15 december 2019 regelmatig deelnam aan de erediensten en ook nadien nog in contact bleef met de kerkgemeenschap (d.d. 17 april 2021); een kopie van twee brieven van de naviderahaie kerk in Antwerpen waarin priester P. S. (...) stelt dat u sinds 19 september 2020 10 van de in totaal 13 georganiseerde lessen Bijbelstudie heeft bijgewoond terwijl uw echtgenote 11 van de 13 lessen bijwoonde (d.d. 19 april 2021); een kopie van een brief van priester D. R. (...) waarin hij getuigt dat u en uw echtgenote sinds april 2020 de online misvieringen op Zoom bijwonen en dat jullie zullen gedoopt worden zodra de quarantainemaatregelen dat toelaten (d.d. 18 april 2021); een groepsfoto van de vzw

Open Deur in Schaarbeek; vier foto's van medische documenten in verband met uw hartproblemen; een foto van uw test Nederlands; twee brieven die bevestigen dat u in het opvangcentrum therapie volgt omwille van paniekaanvallen (d.d. 19 en 21 april 2021); tien foto's van arbeidscontracten die u afsloot als aannemer in Iran; vier foto's van uzelf aan het werk in Iran; acht foto's van uzelf en uw echtgenote tijdens de kerkgang in België; een foto van uw Facebookpagina; drie foto's in verband met de islam die aantonen waarom u christen geworden bent; een document waarin u uw opmerkingen naar aanleiding van het gesprek om de Dienst Vreemdelingenzaken samenvat; een e-mail uitwisseling tussen een verpleegkundige en een therapeutische begeleider in verband met uw medische opvolging (d.d. 29 april 2021); vier doktersvoorschriften in verband met de door u genomen medicatie; een bevel om het grondgebied te verlaten van de Italiaanse politie in Crotone voor u en uw echtgenote (d.d. 23 november 2019); het medisch verslag van uw bezoek aan het ziekenhuis Sint Pieter nadat u onwel werd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud (d.d. 7 juni 2021).

Op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud merkte uw advocate op dat er geen twijfel kan zijn aan uw bekering gezien u zich in het dagelijks leven als christenen gedraagt, wat zich uit in het vrijwilligerswerk dat u en uw echtgenote in België uitvoeren. Uw advocate stelde verder ook dat er door uw religieuze activiteiten op Facebook een ernstig risico bij terugkeer bestaat en verwees hiervoor naar het ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken van februari 2021 en rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk van februari 2021. Uw advocate stelde dat er niet louter op basis van een zogezegde opportunistische bekering besloten kan worden dat er geen risico bestaat, gezien er wel degelijk risicofactoren aanwezig zijn.

Na het eerste persoonlijk onderhoud maakte u op 29 april 2021 volgende opmerkingen over aan het Commissariaat-generaal. U stelde dat de dochter van uw nicht Ma. (...) heette en niet Ma'. (...) en dat het om een vergissing ging die veroorzaakt werd door het feit dat Ma. (...) en Ma'. (...) zussen zijn. U voegde hieraan toe dat u een bewijs van de begrafenis zou proberen te bemachtigen. U stelde dat uw bewering tijdens het persoonlijk onderhoud dat de echtgenoot van uw zus uw documenten had meegegeven naar België, niet strijdig was met de bewering van uw echtgenote dat haar broer H. (...) deze had meegegeven. U verduidelijkte dit door te stellen dat H. (...), de broer van uw echtgenote M. (...), de documenten meegaf aan de echtgenoot van uw zus. Die gaf ze op zijn beurt door aan een familielid van de uitbater van een supermarkt in Antwerpen. U stelde dat u zich op het einde van uw persoonlijk onderhoud niet op uw gemak voelde omdat iedereen wat lachte met het feit dat u op uw vingers aan het tellen was. U gaf aan dat de correcte chronologie van uw bekeringstraject als volgt was: in aban 1395 (oktober-november 2016) maakte u kennis met de heer V. (...); in aban 1396 (oktober-november 2017) begon de heer V. (...) een eerste keer tegen u over het christendom te praten; in aban 1397 (oktober-november 2018) stelde de heer V. (...) u voor om een kerk in Teheran te bezoeken; in dey 1397 (december 2018 – januari 2019) ging u een eerste keer naar de kerk in Teheran; in ordibehesht 1398 (april-mei 2019) ging u een tweede keer naar de kerk, ditmaal in Karaj; in aban 1398 (oktober-november 2019) vertrok u uit Iran. U voegde hier nog aan toe dat u een afspraak had gemaakt met een neuroloog omwille van uw geheugenproblemen en dat u hier nog documenten van zou doorsturen.

Na het tweede persoonlijk onderhoud maakte uw advocate op 8 juni 2021 volgende opmerking over aan het Commissariaat-generaal. Zij stelde dat u en uw echtgenote altijd samen hebben gereisd en dat uw Eurodac hit, die aangeeft dat uw vingerafdrukken genomen werden in Crocefieschi (Italië), foutief is. Zij voegde hieraan toe dat de tijdspanne tussen uw eigen vingerafdrukken en die van uw echtgenote slechts twee minuten bedraagt en stelde dat het wel heel eigenaardig zou zijn als deze vingerafdrukken met slechts zo'n korte tijdspanne ertussen in twee compleet verschillende delen van het land zouden zijn afgenomen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en uit de medisch attesten die u neerlegde blijkt immers dat u lijdt aan hart- en ademhalingsproblemen, waardoor u veel rust nodig hebt (NPO 1, p. 4). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u er bij het begin van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat u bijkomende pauze kon krijgen als u daar nood aan zou hebben (Notities persoonlijk onderhoud 1, d.d. 22 april 2021, p. 4 en Notities persoonlijk onderhoud 2, d.d. 7 juni 2021, p. 2). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud werd u wanneer u het fysiek moeilijk kreeg de mogelijkheid geboden om een bijkomende pauze in te lassen, waar u ook gebruik van maakte (NPO 1, p. 9 en NPO 2, p. 13). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud werd u na deze pauze gevraagd of u in staat was om het persoonlijk onderhoud voort te zetten, waarop u bevestigend antwoorde (NPO 1, p. 9). Het tweede persoonlijk onderhoud werd stopgezet nadat u last kreeg van hartkloppingen (NPO 2, p. 13). Wat betreft uw opmerking dat u ook psychologische problemen heeft en dat het vaak gebeurt dat u tijdens een

gesprek vergeet wat u aan het zeggen bent, dient te worden vastgesteld dat u deze psychologische problemen en geheugenproblemen niet attesteerde met medische documenten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u tijdens beide onderhouds uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt.

Zo legden uzelf en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het door jullie aangevraagde Schengenvisum voor Italië. Uzelf stelde dat jullie dit visum aanvroegen ongeveer een jaar voor jullie vertrek uit Iran (NPO 1, p. 11). Uw echtgenote beweerde echter dat jullie dit visum in de zomer van 1398 aanvroegen, dus in hetzelfde jaar waarin jullie besloten het land te ontvluchten (NPO 1 MS, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen, stelde uw echtgenote dat u misschien had bedoeld dat de visumaanvraag een jaar of anderhalf jaar geleden was sinds de dag van het persoonlijk onderhoud (NPO 1 MS, p. 9). Even later stelde zij dan weer dat ze het tijdens de pauze met u had besproken en dat u zich waarschijnlijk had vergist (NPO 1 MS, p. 10). Het louter in twijfel trekken van één versie van de feiten volstaat echter niet om de bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. De vaststelling dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft het moment waarop jullie een Schengenvisum aanvroegen, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie bewering dit visum louter omwille van toeristische motieven aangevraagd te hebben.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat noch uzelf, noch uw echtgenote een kopie van jullie respectievelijke paspoorten konden neerleggen en dit ondanks het feit dat jullie hier herhaaldelijk naar werd gevraagd (NPO 1, p. 19; NPO 2, p. 3; NPO 1 MS, p. 16; NPO 2 MS, p. 3). Bovendien legden u en uw echtgenote in verband met de reden voor het ontbreken van deze paspoorten enkele verklaringen af die de wenkbrauwen ernstig doen fronsen. Uzelf stelde in dit verband niet te weten wanneer u uw paspoort voor het laatst had gezien. U voegde hier aan toe geen tijd gehad te hebben om uw paspoort mee te nemen toen u uw huis in Iran verliet, omdat u gehaast was (NPO 2, p. 4). Deze verklaring kan echter maar moeilijk overtuigen, te meer daar jullie de dag van het vertrek wel voldoende tijd vonden om jullie gouden munten mee te nemen (NPO 2, p. 4). Bovendien legden u en uw echtgenote ook merkwaardige verklaringen af over de pogingen die jullie hebben ondernomen om (een kopie van) jullie paspoorten te recupereren. Uzelf verklaarde in dit verband dat uw schoonmoeder de dag van uw vertrek in uw woning was gaan kijken of ze jullie documenten en de sieraden van uw echtgenote kon vinden (NPO 2, p. 4). Gevraagd of uw schoonmoeder jullie paspoorten toen ook had meegenomen, moest u het antwoord echter schuldig blijven (NPO 2, p. 4). Ook uw echtgenote kon, hiernaar gevraagd, niet vertellen of haar moeder jullie paspoorten in uw woning had aangetroffen toen ze op zoek ging naar jullie documenten (NPO 3 MS, p. 5). Evenmin wist uw echtgenote te vertellen of haar broer H. (...), die nog steeds in Iran verblijft, ooit aan uw schoonmoeder heeft gevraagd wat er precies met jullie paspoorten is gebeurd (NPO 3, p. 5). Gezien uw echtgenote tussen het tweede en het derde persoonlijk onderhoud nog contact had met haar broer in Iran, kan nochtans verwacht worden dat zij hiernaar bij haar broer zou hebben geïnformeerd (NPO 3 MS, p. 4). De tegenwerping van uw echtgenote dat haar moeder ongeschoold is en dat zij niet weet of haar moeder een paspoort zou herkennen omdat ze er zelf nooit één heeft gehad, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststelling (NPO 3 MS, p. 5). Dat uw grootmoeder weinig opleiding genoten heeft, verklaart immers niet waarom uw echtgenote niet via haar broer geprobeerd heeft om meer informatie over jullie paspoorten te bekomen. De vage en weinig overtuigende verklaringen die u en uw echtgenote aflegden in verband met het ontbreken van jullie paspoorten halen de geloofwaardigheid van jullie relaas verder onderuit.

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen, namelijk jullie tegenstrijdige verklaringen wat betreft het moment waarop jullie een Schengenvisum voor Italië aanvroegen, jullie gebrek aan inspanningen om (een kopie van) jullie paspoorten neer te leggen en de weinig overtuigende verklaringen die jullie aflegden wat betreft de redenen voor het ontbreken van deze paspoorten, rijst het vermoeden dat jullie de werkelijke reden voor jullie vertrek uit Iran probeerden te verhullen voor het Commissariaat-generaal. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van de door u geschetste omstandigheden van jullie vertrek uit Iran, met name dat u en uw echtgenote er gezocht werden door de autoriteiten omwille van jullie geloofsafval en bekering, op de helling te staan.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uw bekering tot het christendom niet aannemelijk kon maken.

U verklaarde dat u voorafgaand aan uw eerste huiskerkbezoek geïntroduceerd werd tot het christendom door de heer R. V. (...). Er dient echter te worden vastgesteld dat u weinig geloofwaardige verklaringen aflegde wat betreft uw omgang met de heer V. (...). Zo is het weinig plausibel dat de heer V. (...) u voorafgaand aan uw eerste deelname aan de huiskerk niet op voorhand zou ingelicht hebben over de specifieke risico's die met dit huiskerkbezoek samenhangen (NPO 2, p. 7). Door niet op voorhand te peilen naar uw mening over het risico dat met dit huiskerkbezoek samenhang, stelde de heer V. (...) immers zowel zichzelf als de andere leden van de andere huiskerk bloot aan een mogelijk risico. Uw verklaring dat de heer V. (...) u de voorzorgsmaatregelen ter plaatse uitlegde omdat hij deze in groep wilde bespreken, houdt geen steek (NPO 2, p. 8). U ging immers al drie jaar om met de heer V. (...) en hij had volgens uw verklaringen veel tegen u verteld over Christus en uit de Bijbel aan u voorgelezen (NPO 2, p. 8 en p. 10). Gelet op de ernst van de mogelijke consequenties, kan dan ook logischerwijze verwacht worden dat R. V. (...) de veiligheidsrisico's van het huiskerkbezoek op voorhand reeds met u zou hebben besproken. Het houdt geen steek dat de heer V. (...) de veiligheidsmaatregelen per se in groep wilde bespreken, aangezien u die dag de enige nieuwkomer was (NPO 2, p. 9). Uw verklaringen op dit punt zijn overigens ook niet coherent met wat uw echtgenote hierover vertelde. Toen zij voor het eerst de huiskerk bezocht, vertelde de heer V. (...) immers niets over de genomen voorzorgsmaatregelen en dit volgens uw echtgenote omdat de heer V. (...) ervan uitging dat u die maatregelen al aan haar zou hebben uitgelegd (NPO 2 MS, p. 9). Evenmin is het geloofwaardig dat de heer V. (...) u niet op voorhand zou ingelicht hebben dat de bijeenkomst zou doorgaan in een privé-woning en niet in een kerk (NPO 2, p. 7). Bovendien is het allerminst overtuigend dat u, toen u besepte dat de risico's veel groter waren dan wat u op voorhand had ingeschat, hierdoor totaal niet kwaad werd en u de heer V. (...) niet kwalijk nam dat hij u hier op voorhand niet over had ingelicht (NPO 2, p. 9). Dit geldt des te meer daar u in de periode van uw eerste huiskerkbezoek nog niet overtuigd was van het christendom. U bezocht de huiskerk vooral omdat u zich erin wilde verdiepen (NPO 2, p. 9). Het is weinig coherent dat u enerzijds stelt het risico te willen aanvaarden omdat u nu eenmaal voor het christendom had gekozen, terwijl u anderzijds stelt dat u de huiskerk bezocht om meer over het christendom te weten te komen. Dat u voorafgaand aan uw huiskerkbezoek niet in de Bijbel had gelezen en ook niet op een andere manier informatie had proberen opzoeken over uw nieuwe religie, wijst niet op een waarachtige bekering maar eerder op achterliggende bedoelingen (NPO 2, p. 11).

De weinig plausibele, bevreemdende en onderling weinig coherente verklaringen die u aflegde over de manier waarop u via R. V. (...) bij de huiskerk betrokken raakte, ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bekeringstraject.

Verder roept ook de snelheid waarmee u en uw echtgenote zich hebben bekeerd tot een andere godsdienst, ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u, die reeds op uw vijftiende twijfelde aan de islam en weigerde met andere moslims mee te bidden, aan het einde van dey 1397 (december 2018 - januari 2019) voor het eerst een viering bezocht en reeds enkele maanden later in ordibehesht 1398 (april-mei 2019) besloot om het verlossingsgebed te laten voorlezen, is dan ook weinig geloofwaardig. Hetzelfde geldt voor uw echtgenote, die reeds drie maanden nadat zij voor het eerst in de Bijbel begon te lezen dermate overtuigd was van haar nieuwe religie dat zij besloot om het verlossingsgebed te laten voorlezen (NPO 3 MS, p. 13).

Gezien het belang van R. V. (...) in uw bekeringsproces is het bovendien ook bijzonder bevreemdend dat noch uzelf, noch uw echtgenote konden vertellen wat er met R. V. (...) is gebeurd na zijn arrestatie. Jullie hebben ook geen informatie over de andere leden van de huiskerk (NPO 1, p. 19). Evenmin wisten jullie te vertellen wat er met de zoon van de heer V. (...) is gebeurd (NPO 1, p. 19 en NPO 3 MS, p. 12). Jullie ondernamen na jullie vertrek uit Iran ook geen enkele poging om meer te weten te komen over het lot van de heer V. (...) of zijn zoon (NPO 1, p. 19 en NPO 3 MS, p. 11). Nochtans besloten jullie om het land te ontvluchten omdat R. V. (...) gearresteerd was (NPO 1, p. 14). Bovendien was uw zoon bevriend met de zoon van de heer V. (...), was de zoon van de heer V. (...) zelf niet gearresteerd en beschikten uw zoon en de heer V.'s (...) zoon over elkaars telefoonnummer (NPO 1, p. 14). Er kan dan ook verwacht worden dat u tenminste zou geprobeerd hebben om meer te weten te komen over het lot van de heer V. (...) en zijn zoon. Uw tegenwerping dat u geen telefoonnummer hebt van de heer V. (...) of zijn zoon, dat u nog altijd in shock bent na de emigratie en dat u er om die reden nog niet aan hebt gedacht om contact op te nemen met hem, volstaat niet om uw nalaten te verklaren (NPO 1, p. 19). Het stemt in dit verband ook tot nadenken dat uw echtgenote niet kon zeggen of uw zaak is voorgekomen voor de rechtbank en dat u en uw echtgenote ook geen advocaat in de arm genomen hebben om te weten te komen wat de autoriteiten precies tegen u hebben (NPO 3 MS, p. 13). Ook is het merkwaardig dat uw echtgenote niet kon vertellen of er in jullie eigen huis een huiszoeking is geweest. Jullie

ondernamen ook geen enkele poging om te weten te komen of er in jullie huis iets was gebeurd (NPO 1 MS, p. 13).

Dat jullie niet meer moeite hebben gedaan om meer informatie over bovenstaande zaken te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van jullie vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat u en uw echtgenote helemaal niet hebben aangetoond dat jullie beweerde bekering tot het christendom authentiek en oprecht zou zijn. Bijgevolg hebben jullie evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar Iran als christen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door jullie omgeving.

Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw bekering tot het christendom, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw vrees omwille van uw bekering te worden vervolgd door de Iraanse autoriteiten.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u en uw echtgenote ook bijzonder vage verklaringen aflegden wat betreft de problemen die uw schoonmoeder na jullie onderduiken ondervond met de Iraanse autoriteiten. Uzelf stelde in dit verband dat u niet wist hoeveel agenten bij uw schoonmoeder waren binnengevallen. U stelde dat het volgens uw schoonmoeder om agenten in burger ging en u vermoedde dat het ging om agenten van Ettela'at van sepah (NPO 1, p. 18). Uw echtgenote wist tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet te vertellen om hoeveel mensen het ging en van welke organisatie ze waren (NPO 1 MS, p. 13). Zij wist ook niet of de agenten het huis doorzocht hadden dan wel of ze iets meegenomen hadden (NPO 1 MS, p. 13). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud daarentegen, stelde uw echtgenote plots dat de agenten wel degelijk het huis doorzocht hadden (NPO 3 MS, p. 4). Deze tegenstrijdigheid is op zijn minst merkwaardig te noemen. Bovendien stemt het ook tot nadenken dat noch uzelf, noch uw echtgenote na jullie vertrek uit Iran de moeite hebben gedaan om via uw schoonbroer H. (...), die nog steeds in Iran woont en die met uw echtgenote nog steeds in contact is, te weten te komen wat er die dag bij uw schoonmoeder precies is gebeurd (NPO 1 MS, p. 13 en NPO 3 MS, p. 4 en p. 5). Gevraagd waarom zij dit naliet, antwoordde uw echtgenote ontwijkend dat zij zodanig overstuurd was toen ze hoorde van de inval bij haar ouders dat ze amper nog iets kon opslaan in haar geheugen. Zij voegde hieraan toe dat ze zichzelf sindsdien een beetje uitschakelde omdat ze dacht dat het voorbij was (NPO 3 MS, p. 5). Deze uitleg volstaat echter niet om te verklaren waarom uw echtgenote niet probeerde om hier via haar broer meer over te weten te komen over de inval van de autoriteiten bij haar moeder. De stelling van uw echtgenote dat haar broer een beetje onder druk wordt gezet door uw schoonmoeder, waardoor uw echtgenote slechts om de twee of drie maanden met haar broer kan spreken, is geen afdoende reden om de onwetendheid van uw echtgenote op dit punt te verklaren (NPO 2 MS, p. 8). Uw echtgenote gaf immers zelf aan tussen het tweede en derde persoonlijk onderhoud met haar broer te hebben gesproken (cf. supra). Ook jullie tegenwerping dat uw schoonmoeder een analfabete en bejaarde vrouw is, volstaat niet om jullie onwetendheid op dit vlak te verklaren (NPO 1, p. 18 en NPO 1 MS, p. 14). Dat uw schoonmoeder weinig opleiding genoten heeft, verhindert haar immers niet om tegen haar zoon (uw schoonbroer) te vertellen wat er die dag precies is gebeurd. De vage en weinig overtuigende verklaringen die u en uw echtgenote aflegden over de inval van de autoriteiten bij uw schoonmoeder halen de geloofwaardigheid van uw relaas finaal onderuit.

Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw bekering tot het christendom en uw problemen met de Iraanse autoriteiten, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan de doodsb bedreigingen die u ontving van uw neven A. (...) en K. D.(...). Het was immers net omwille van uw bekering tot het christendom dat u door hen werd bedreigd. Bovendien dient in dit verband opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft het tijdstip waarop en de omstandigheden waarin deze bedreigingen door uw neven plaatsvonden. Uzelf verklaarde in dit verband dat de bedreigingen geuit werden op de begrafenis van de dochter van uw nicht, ongeveer twee maanden voor het Iraans nieuwjaar (NPO 1, p. 8). Uw echtgenote daarentegen stelde, hiernaar gevraagd, dat de begrafenis een paar dagen voor Iraans nieuwjaar plaatsvond (NPO 1 MS, p. 5). Gevraagd om dit nogmaals te bevestigen, herhaalde uw echtgenote dat de bedreigingen een paar dagen voor de begrafenis plaatsvonden (NPO 1 MS, p. 6). Toen zij vervolgens geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen, veranderde uw echtgenote echter plots van mening. Ditmaal stelde zij dat ze het een paar dagen voor Iraans nieuwjaar te weten gekomen was maar dat ze niet wist wanneer de begrafenis precies had plaatsgevonden. Ze voegde hieraan toe dat het om uw familie ging en niet de hare waardoor ze de precieze datum niet kon weten (NPO 1 MS, p. 6). Deze uitleg volstaat echter niet om de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat jullie ook tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft de naam van het kind dat begraven werd toen

jullie met de dood bedreigd werden. Uzelf stelde in dit verband dat het kind Ma'. R. Z. (...) heette (NPO 1, p. 8). Uw echtgenote daarentegen stelde dat het begraven kind Ma. (...) heette en niet Ma'. (...) (NPO 1 MS, p. 6). Uw advocate verklaarde na afloop van het eerste persoonlijk onderhoud weliswaar dat deze verwarring ingegeven was door een misverstand, omdat Ma'. (...) en Ma. (...) zussen zijn van elkaar. Het gaat hier echter om een blote bewering die u niet aantoonde met documenten en die om die reden maar moeilijk kan overtuigen. De door u neergelegde foto van de grafsteen van Ma'. (...) verandert hier niets aan. Dat Ma'. (...) overleed, wordt in deze beslissing immers niet in twijfel getrokken. Indien jullie werkelijk tijdens haar begrafenis met de dood bedreigd zouden zijn, kan echter verwacht worden dat jullie eensluidende verklaringen zouden kunnen afleggen over het moment waarop en de omstandigheden waaronder deze doodsbedreigingen geuit werden, quod non in casu. Omwille van het geheel van bovenstaande redenen kan niet langer geloof gehecht worden aan de vrees die u beweert te koesteren ten opzichte van uw neven K. (...) en A. D. (...).

De door u neergelegde documenten waaruit blijkt dat u en uw echtgenote na jullie aankomst in België wekelijks de misviering bezochten in Oostende en Brussel, dat jullie tweewekelijks Bijbelstudie volgden bij de Naviderahaie kerk in Antwerpen en dat u sinds februari 2021 wekelijks de online misviering van de Iraanse kerk in Brussel bijwoont, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, is het duidelijk dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Ook de door u neergelegde foto's van jullie kerkgang in België en de door u neergelegde foto's in verband met de islam kunnen hieraan niets veranderen. Het feit dat u in België vrijwilligerswerk uitvoert bij de vzw Open Deur in Schaarbeek, wil evenmin zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

Ook de overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet veranderen. Aan de identiteit en nationaliteit van uzelf en uw echtgenote wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Evenmin wordt er getwijfeld aan het feit dat jullie in Iran getrouwd zijn en dat u in Iran als aannemer werkte. Dat u en uw echtgenote samen van Turkije naar Italië reisden en daar een uitwijzingsbevel kregen van de Italiaanse politie in Crotone, wordt in deze beslissing evenmin in twijfel getrokken. Het door u neergelegde document waarin u uw opmerkingen naar aanleiding van het gesprek om de Dienst Vreemdelingenzaken samenvat werd besproken tijdens het persoonlijk onderhoud en is voor deze beslissing verder niet relevant. Ook de door u neergelegde foto van uw test Nederlands is voor deze beslissing niet relevant.

De door u neergelegde medische documenten in verband met uw hartproblemen, uw medische opvolging, de door u genomen medicatie en de paniekaanvallen waaraan u lijdt, hebben evenmin invloed op deze beslissing.

Wat betreft de opmerking van uw advocate dat er geen twijfel kan zijn aan uw bekering aangezien u en uw echtgenote zich in het dagelijks leven als christenen gedragen, wat zich uit in het vrijwilligerswerk dat jullie in België uitvoeren, dient te worden opgemerkt dat louter het feit dat u vrijwilligerswerk uitoefent niet volstaat om te kunnen spreken van een christelijke levenshouding. Een bekering moet aannemelijk worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

Wat betreft de verwijzing van uw advocate naar het ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken van februari 2021 en rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk van februari 2021, waaruit zou blijken dat er een ernstig risico bij terugkeer bestaat voor Iraniërs die religieuze activiteiten op hun Facebookprofiel zetten, dient te worden opgemerkt dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat men een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient immers in concreto te worden aangetoond. U blijft op dit punt echter in gebreke (cfr supra). Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan verder nog worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van 20 oktober 2020 en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De opmerkingen die u na het eerste persoonlijk onderhoud overmaakte aan het Commissariaat-generaal zijn niet van die aard om bovenstaande beslissing om te buigen. Dat de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote werd veroorzaakt door een vergissing omdat Ma' (...) en Ma. (...) zussen zijn, is een blote bewering van uw kant die u niet aantoonde met documenten (cf. supra). Bovendien volstaat deze uitleg ook niet om de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote wat betreft het tijdstip waarop de begrafenis van Ma. (...) plaatsvond te verklaren. Dat H. (...), de broer van uw echtgenote M. (...), uw identiteitsdocumenten meegaf aan de echtgenoot van uw zus en dat die ze op zijn beurt doorgaf aan een familielid van de uitbater van een supermarkt in Antwerpen, wordt in deze beslissing niet betwist. De door u gepreciseerde chronologie van uw bekeringstraject volstaat evenmin om het geloofwaardig karakter ervan te herstellen. Dat u zichzelf tijdens het persoonlijk onderhoud tegensprak wat betreft deze chronologie, wordt in deze beslissing immers niet aangewend als argument om de oprechtheid van uw bekering te ondermijnen. Bovendien blijft de vaststelling dat u reeds enkele maanden na uw eerste bezoek aan de huiskerk besloot om u te laten bekeren, ook volgens de na het persoonlijk onderhoud door u doorgestuurde chronologie onverminderd overeind. Wat betreft de door u aangehaalde geheugenproblemen, dient te worden vastgesteld dat u deze op geen enkele wijze kon attesteren met medische documenten. Nochtans kan redelijkerwijze wel verwacht worden dat u dergelijke documenten zou kunnen neerleggen: u verklaarde na afloop van het eerste persoonlijk onderhoud immers dat u uw neuroloog zou contacteren om deze geheugenproblemen te laten attesteren, wat u vervolgens naliët (cf. administratief dossier). U legde weliswaar een verklaring neer waarin sprake is van psychologische klachten. In de door u neergelegde verklaring wordt echter nergens melding gemaakt van geheugenproblemen. In het attest in kwestie wordt evenmin vermeld of aan de hierboven vermelde constataties een objectief neuropsychologisch onderzoek voorafging. Dit medisch getuigschrift werd bovendien ook opgesteld door een cognitief gedragstherapeut. Een cognitief gedragstherapeut is niet in die mate gespecialiseerd dat hij, zoals een psycholoog of een psychiater, een objectief neuro-psychologisch onderzoek kan uitvoeren. Dat u in België in behandeling bent voor uw gezondheidsproblemen, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/psychische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Het feit dat u in België bij een dokter in behandeling bent, wordt verder niet in vraag gesteld.

De opmerking die uw advocate na het tweede persoonlijk onderhoud overmaakte aan het Commissariaat-generaal, is evenmin van die aard dat zij bovenstaande beslissing kan beïnvloeden. Dat u en uw echtgenote samen vanuit Turkije via Italië naar België zijn gereisd, wordt in deze beslissing immers niet betwist. Dat uw vingerafdrukken in Crotone werden afgenomen en niet in Crocefieschi, staat in deze beslissing evenmin ter discussie.

In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote S. (...), M. (...) (O.V.(...)) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, M. S., zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Inzake de door tweede verzoekende partij bijgebrachte documenten, de opmerkingen die zij na het eerste en derde persoonlijk onderhoud overmaakte aan het Commissariaat-generaal, haar stelling dat zij heel veel vergeet en dat de psycholoog dat ook heeft bevestigd, de opmerking van haar advocate aan het eindde van het derde persoonlijk onderhoud dat er geen rekening gehouden mag worden met het rapport van het Australische DFAT dit omdat Australië geen lid is van de Raad van Europa, en de opmerking van haar advocate dat zij de christelijke normen ook in de praktijk omzet door het vrijwilligerswerk dat zij beoefent, wordt in de tweede bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: "Doordat aan het vluchtrelaas uit Iran van uw echtgenoot geen geloof werd gehecht, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw eigen vluchtrelaas uit Iran. U verklaarde immers omwille van dezelfde problemen als uw echtgenoot het land verlaten te hebben (NPO 1, p. 11 en p. 12). Bovendien kan, doordat geen geloof gehecht wordt aan het bekeringsproces van uw echtgenoot tot het christendom, ook niet langer geloof gehecht worden aan uw eigen bekeringsproces tot het christendom. U verklaarde immers onder invloed van uw echtgenoot in

contact te zijn gekomen met het christendom (NPO 1, p. 11). De redenen waarom geen geloof gehecht kan worden aan de oprechtheid van de bekering van uw echtgenoot tot het christendom, ondermijnen bovendien eveneens de oprechtheid van uw eigen bekering tot het christendom (cf. supra). Hetzelfde geldt voor uw vrees omwille van de doodsb bedreigingen die aan uw adres werden geuit door de neven van uw echtgenoot (cf. supra).

Derhalve dient te worden vastgesteld dat ook in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande beslissing niet veranderen. Dat u en uw echtgenoot gedoopt werden wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/ oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Hetzelfde geldt voor de door u neergelegde documenten met betrekking tot het vrijwilligerswerk dat u uitvoert. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, is het duidelijk dat de beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

De opmerkingen die u na het eerste persoonlijk onderhoud overmaakte aan het Commissariaat-generaal kunnen de bovenstaande beslissing niet ombuigen. Dat jullie via Milaan en niet via Rome reisden wordt in deze beslissing niet betwist. Dat de heer V. (...) uw echtgenoot ontmoette in zijn eigen villa en niet in die van uw echtgenoot, volstaat niet om de geloofwaardigheid van het door uw echtgenoot vermelde bekeringstraject te herstellen. Dat de zoon van de heer V. (...) uw echtgenoot belde op zaterdag en niet op zondag, volstaat niet om de geloofwaardigheid de door u aangehaalde problemen in Iran te herstellen. Hetzelfde geldt voor uw opmerking dat uw broer H. (...) nooit zelf met de politie heeft gesproken en dat hij enkel aan uw echtgenoot vertelde wat uw moeder tegen hem had verteld. Dat de politie in het huis van uw schoonmoeder was binnengevallen en niet in uw eigen huis, heeft geen invloed op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze inval. Uw studiediploma's zijn voor deze beslissing niet relevant.

Uw stelling dat u heel veel vergeet en dat de psycholoog dat ook heeft bevestigd, kan niet worden gevolgd. Vooreerst doet het wenkbrauwen fronsen dat u deze geheugenproblemen pas aanhaalde wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot (NPO 1, p. 6). Dit terwijl u noch bij de DVZ, noch bij aanvang van het onderhoud op het CGVS gewag maakte van deze problemen, wanneer u gevraagd werd naar aandachtspunten tijdens het onderhoud (cf. supra). Dat u zou lijden aan geheugenproblemen, wist u bovendien u op geen enkele manier te staven met medische documenten (NPO, p. 6). Nochtans kan redelijkerwijze wel verwacht worden dat u dergelijke documenten zou kunnen neerleggen: u verklaarde na afloop van het eerste persoonlijk onderhoud immers dat de psycholoog uw geheugenproblemen bevestigde.

Waar uw advocate aan het einde van het derde persoonlijk onderhoud stelde dat er geen rekening mag gehouden worden met het rapport van het Australische DFAT dit omdat Australië geen lid is van de Raad van Europa, en dus het EVRM niet ondertekend heeft, kan vooreerst opgemerkt worden dat Australië wel de Vluchtelingenconventie in 1954 geratificeerd heeft, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat Australië niet gebonden zou zijn door enige non-refoulementbeginsel. Hoe dan ook, het gegeven dat Australië het EVRM niet ondertekend heeft doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het rapport in kwestie, gebaseerd is op de DFAT's kennis ter plaatse en verklaringen met een diverse bronnen in Iran, alsook rekening houdt met relevante en geloofwaardige rapporten, waaronder deze die zijn opgesteld door, de Verenigde Naties en VN-agentschappen; het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken; het Britse ministerie van Binnenlandse Zaken; de Wereldbank; het Internationaal Monetair Fonds; vooraanstaande mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch en Freedom House; en gereputeerde nieuwsbronnen (zie de toelichting op pagina 9 in DFAT COUNTRY INFORMATION REPORT IRAN (2020)). Het betoog van uw advocate vermag dan ook geen afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid of betrouwbaarheid van de informatie vervat in voornoemd rapport.

Ook de opmerking van uw advocate dat u de christelijke normen ook in de praktijk omzet door het vrijwilligerswerk dat u beoefent, volstaat niet om het geloofwaardig karakter van uw bekering te herstellen. Er dient in dit verband immers te worden vastgesteld dat een bekering aannemelijk moet worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed (cf. supra).

Ook de opmerkingen die u na het derde persoonlijk onderhoud overmaakte aan het Commissariaat-generaal, kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. Dat de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud een eigen interpretatie maakte van wat er gezegd werd, waardoor er niet letterlijk werd vertaald, kan niet gevolgd worden. U staaft deze stelling immers niet met concrete voorbeelden waaruit zou kunnen blijken dat er tijdens het derde persoonlijk onderhoud fundamentele vertaalproblemen zouden zijn opgetreden. De door u aangehaalde voorbeelden betreffen immers geen van alle fundamentele vertaalproblemen waarbij de tolk een eigen interpretatie zou gemaakt hebben van wat u vertelde. Dat de kennis van de winkelier in Kapellen die jullie identiteitsdocumenten zou meebrengen vanuit Iran reeds in Iran was en er dus niet binnenkort naartoe zou gaan, kan immers geïnterpreteerd worden als een misverstand tussen uzelf en de tolk of tussen de tolk en de dossierbehandelaar. Dat uw zoon zijn sim-kaart uit de telefoon haalde vanaf het moment dat jullie bij M. E. (...) gingen onderduiken maar die op dat moment nog niet weggooide, betreft evenmin een eigen interpretatie van de tolk. De vraag die werd gesteld was immers wanneer uw zoon de sim-kaart uit zijn telefoon verwijderde, wat een vraag is die op verschillende manieren geïnterpreteerd kan worden en dus mogelijks tot een misverstand heeft geleid. Dat bij de arrestatie van R. V. (...) naast een laptop of een computer ook twee telefoons in beslag genomen werden, betreft louter een vergetelheid van de tolk die bezwaarlijk als een eigen interpretatie of verdraaiing van uw woorden kan worden aangemerkt. Bovenstaande opmerkingen zijn bovendien geen van alle van die aard dat ze de bovenstaande beslissing kunnen veranderen of beïnvloeden. Dat de kennis van de winkelier in Kapellen die jullie identiteitsdocumenten zou meebrengen vanuit Iran reeds in Iran was en er dus niet binnenkort naartoe zou gaan, is voor deze beslissing immers niet van belang. Hetzelfde geldt voor uw opmerking dat uw zoon zijn sim-kaart wel uit de telefoon haalde vanaf het moment dat jullie bij M. E. (...) gingen onderduiken, maar die op dat moment nog niet weggooide. Dat bij de arrestatie van R. V. (...) zowel een laptop of een computer als twee telefoons in beslag genomen werden, volstaat evenmin om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen in Iran te herstellen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 3 en 9 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een

waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar Iran vrezen te worden vervolgd omwille van hun bekering tot het christendom. Zij vrezen de Iraanse autoriteiten en tevens hun familie (notities CGVS man d.d. 22/04/2021, p. 18-19; notities CGVS vrouw d.d. 22/04/2021, p. 15).

2.2.5. De Raad wijst er echter op dat in de bestreden beslissingen op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden vrees. In het bijzonder wordt door verwerende partij vastgesteld dat (A) een aantal elementen uit de uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas ernstig ondermijnen, nu verzoekende partijen (i) tegenstrijdige verklaringen afleggen over hun Schengenvisum voor Italië en (ii) hun paspoorten niet voorleggen, zonder hiervoor een overtuigende reden op te geven; (B) verzoekende partijen hun bekering tot het christendom in Iran niet aannemelijk maken, aangezien (i) verzoekende partijen weinig geloofwaardige verklaringen afleggen over hun omgang met de heer V., dewelke hen tot het christendom zou hebben geïntroduceerd, (ii) de snelheid waarmee verzoekende partijen zich tot het christendom bekeerden ernstige vraagtekens oproept, en (iii) verzoekende partijen niet kunnen toelichten wat er met de heer V. is gebeurd na zijn arrestatie en zich hierover niet hebben geïnformeerd; (C) verzoekende partijen bijgevolg niet aantonen dat de beweerde bekering tot het christendom authentiek en oprecht zou zijn, waardoor het evenmin aannemelijk is dat verzoekende partijen zich bij terugkeer naar Iran als christen zullen manifesteren of als dusdanig zullen worden gezien door hun omgeving en omwille van hun bekering door de Iraanse autoriteiten zouden worden vervolgd; (D) geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partijen met betrekking tot de voorgehouden incidenten met de Iraanse autoriteiten of de neven van eerste verzoekende partij, aangezien (i) verzoekende partijen bijzonder vage verklaringen afleggen betreffende de problemen die de moeder van tweede verzoekende partij ondervond met de Iraanse autoriteiten nadat verzoekende partijen onderdoken en (ii) verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot het tijdstip en de omstandigheden van de doodsb bedreigingen die zij ontvingen van neven K. en A. D.; (E) de beleving van de nieuwe geloofsovertuiging in België duidelijk een opportunistisch karakter heeft, gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de bekering in Iran; (F) de bijgebrachte documenten voormelde conclusies niet wijzigen en (G) de opmerkingen van de advocaat van verzoekende partijen evenmin iets veranderen aan voormelde bevindingen.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen overtuigende argumenten bijbrengen die van aard zijn bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen, in een ander daglicht te stellen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift wijzen op hun kwetsbaarheid en aanhalen dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de medische en psychische problematiek waarmee zij kampen, duidt de Raad op het volgende.

Wat betreft eerste verzoekende partij, merkt de Raad op dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat er in hoofde van eerste verzoekende partij, omwille van haar hart- en ademhalingsproblemen bepaalde procedurele noden werden erkend en dat haar de nodige steunmaatregelen werden toegekend. Verzoekende partijen halen in het kader van hun beroep geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de toegekende steunmaatregelen onvoldoende waren om tegemoet te komen aan de bijzondere procedurele noden. Ook uit het administratief dossier blijken geen elementen waaruit zou kunnen blijken dat eerste verzoekende partij, ondanks de toegekende steunmaatregelen, omwille van haar fysieke klachten verhinderd werd om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt namelijk dat de opeenvolgende persoonlijke onderhouds goed verlopen zijn – ook het persoonlijk onderhoud dat uiteindelijk werd gestaakt – en dat noch eerste verzoekende partij, noch haar raadsman opmerkingen uitten over het goede verloop ervan. Wat betreft de aangehaalde psychologische problemen en geheugenproblemen, wijst de Raad erop dat deze niet werden geattesteerd met overtuigende medische stukken. Immers dient te worden vastgesteld dat de door eerste verzoekende partij bijgebrachte medische stukken (administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 11, 21 en 26) voornamelijk uitspraak doen over de hart- en ademhalingsklachten van eerste verzoekende partij en dat het attest van de cognitief gedragstherapeut (administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 13) niet aantoont dat eerste verzoekende partij effectief geheugenproblemen heeft. In verband met het attest van de cognitieve gedragstherapeut, wijst de Raad er nog op dat een cognitieve gedragstherapeut weliswaar vaststellingen kan doen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar daarbij afhankelijk is van wat hem door de patiënt verteld wordt. Dit blijkt bovendien ook duidelijk uit de bewoordingen van het neergelegde attest, waarin expliciet wordt vermeld dat eerste verzoekende partij zelf de geheugenproblemen *rapporteert*. Door verzoekende partijen worden geen nieuwe stukken bijgebracht waaruit alsnog blijkt dat eerste verzoekende partij aan psychologische problemen en/of geheugenproblemen lijdt die van die aard zijn dat zij een volwaardige deelname aan de asielpprocedure in de weg staan.

Wat betreft tweede verzoekende partij, stelt de Raad vast dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij van mening was dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden waren waaruit bleek dat tweede verzoekende partij bijzondere procedurele noden heeft. In de tweede bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd waarom niet kan worden aangenomen dat tweede verzoekende partij aan geheugenproblemen lijdt, laat staan dat deze haar verhinderen om op volwaardige wijze deel te nemen aan de asielpprocedure. Door verzoekende partijen worden evenmin nieuwe stukken bijgebracht dewelke haar geheugenproblemen alsnog aantonen.

De stukken die verzoekende partijen in dit verband als bijlage bij hun verzoekschrift voegen, *i.e.* een bewijs van het e-mailverkeer tussen eerste verzoekende partij en haar neuroloog (bijlage 2), een afsprakenoverzicht bij de neuroloog (bijlage 3) en een verwijfsbrief van OC Fedasil d.d. 17 september 2021 (bijlage 4), werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. Immers blijken hieruit slechts de stappen die eerste verzoekende partij ondernam om een afspraak met een neuroloog te maken en dat zij op 15 oktober 2021, 26 november 2021 en 24 december 2021 afspraken had ingepland voor een DAT-scan, een EEG, een MRI-scan en een controle van het geheugen.

Per aanvullende nota d.d. 18 januari 2022 brengen verzoekende partijen in dit verband nog een medisch attest d.d. 23 december 2021 aan, opgesteld door neuroloog J. G. (rechtsplegingsdossier, stuk 9, aanvullende nota d.d. 18 januari 2022, bijlage 5). De Raad stelt evenwel vast dat dit stuk evenmin afbreuk doet aan het voorgaande. In het medisch attest wordt weliswaar in de “*medische anamnese*” opgemerkt dat door eerste verzoekende partij werd aangegeven dat zij kampt met geheugenproblemen, gedragsveranderingen, bewegingsstoornissen, depressie en beginnende dementie, en dat ook door Fedasil in hoofde van eerste verzoekende partij verschillende problemen werden vastgesteld, waaronder geheugenproblemen, desoriëntatie en spraakstoornissen, doch wordt in het medisch attest slechts de hypothese geuit dat er sprake is van “*beginnende ziekte van Parkinson*” of “*beginnende dementie met Lewy Bodies*”, maar wordt daartoe geen effectieve diagnose gesteld en wordt opgemerkt dat zulks op dit ogenblik niet blijkt uit de technische onderzoeken die werden gedaan, namelijk een bloedafname, een MRI-scan, een DAT-scan en een EEG. Uit het attest blijkt dan ook niet dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Voorts verwijzen verzoekende partijen in hun aanvullende nota d.d. 18 januari 2022 nog naar de nota *"Nansen Note 2018/3: Beoordeling van de bewijsmiddelen inzake asiel: de actualiteit sinds het arrest Singh e.a. v. België"* (aanvullende nota d.d. 18 januari 2022, bijlage 2) en stellen dat hieruit blijkt dat de door hen bijgebrachte medische attesten wel degelijk mee in rekening moeten worden genomen. De Raad meent evenwel dat, zo blijkt uit het voorgaande, met de door verzoekende partijen bijgebrachte medische attesten wel degelijk rekening werd gehouden, doch omstandig wordt vastgesteld dat deze stukken niet van aard zijn om de verschillende vaststellingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen. Met een loutere verwijzing naar deze nota wordt geen enkele afbreuk gedaan aan de pertinente vaststelling dat uit de door verzoekende partijen bijgebrachte medische attesten niet kan worden afgeleid dat hun cognitief geheugen is aangetast waardoor zij niet in staat zouden zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Ten slotte dient nog te worden vastgesteld dat verzoekende partijen op geen enkele wijze concretiseren op welke wijze hun voorgehouden kwetsbaarheid niet, of onvoldoende, in rekening werd gebracht.

2.2.7. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen, in een poging de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, grotendeels blijven steken in loutere vergoelijkungen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissingen afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen.

2.2.8. Wat betreft de foto's die verzoekende partijen neerleggen van hun reisweg (bijlage 5 van het verzoekschrift), is de Raad van oordeel dat deze foto's op geen enkele wijze afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen. In het bijzonder werpen deze foto's geen ander licht op de vaststellingen in de bestreden beslissingen omtrent een aantal elementen inzake de door hen uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten die de geloofwaardigheid van hun asielrelaas ondermijnen, met name hun tegenstrijdige verklaringen over het door hen aangevraagde Schengenvizum voor Italië en het feit dat zij geen kopie van hun paspoorten konden neerleggen en dit ondanks het feit dat zij hier herhaaldelijk naar werden gevraagd.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen verder argumenteren dat ze *"ongelooflijk veel bewijsstukken hebben voorgelegd van hun activiteiten in België"*, dewelke *"geenszins in twijfel worden getrokken door het Commissariaat-generaal"*, dat ze al bijna twee jaar onafgebroken activiteiten volgen in de kerk in België en dat verschillende kerkleden dit kunnen bevestigen, en desbetreffend bijkomende stavingstukken als bijlage bij het verzoekschrift voegen, met name een brief van pastoor P. K. een brief van kerkleden P. en J. en foto's van hun doopsel (bijlagen 8-10), wijst de Raad erop dat deze religieuze activiteiten op zich niet van aard zijn om het oprechte karakter van hun bekering aan te tonen, nu dergelijke religieuze activiteiten ook om andere redenen dan een oprechte bekering kunnen worden ontplooid. De Raad onderstreept dat, gelet op de vaststelling dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen beweerde bekering tot het christendom in Iran, het gedreven etaleren van de beleving van hun nieuwe geloofsovertuiging in België duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Iran aldaar het christelijk geloof zullen aanhangen.

2.2.10.1. Vervolgens verwijzen verzoekende partijen naar een uitspraak van de *Immigration and Asylum Chamber* van het *Upper Tribunal* in het Verenigd Koninkrijk (arrest *PS (Christianity – risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC)*) (bijlage 6 van het verzoekschrift), waarin richtlijnen ('*country guidance*') worden ontwikkeld voor de behandeling van verzoeken van Iraniërs die zich tot het christendom bekeerd hebben. Verzoekende partijen citeren hieruit enkele passages, waarin ook verwezen wordt naar eerdere rechtspraak van datzelfde *Upper Tribunal* in de zaak *Dorodian*, en argumenteren op basis hiervan dat om de risico's te beoordelen die voortvloeien uit een bekering er in de eerste plaats dient te worden gekeken naar hetgeen objectief waarneembaar is. Verzoekende partijen halen als dergelijke objectief waarneembare elementen hun doopsel, deelname aan christelijke activiteiten en hun religieuze activiteiten op sociale media aan. Verzoekende partijen stellen dat verwerende partij deze objectieve elementen niet zomaar naast zich kan neerleggen en achten het onvoldoende van verwerende partij om louter te besluiten dat er sprake zou zijn van een opportunistische bekering, zonder deze objectieve elementen te toetsen aan de actuele situatie in Iran. Zij menen dat verwerende partij zich niet kan *"verschuilen"* achter de beoordeling dat hun bekering opportunistisch is en in elk geval het risico bij terugkeer dient te beoordelen. Verzoekende partijen onderstrepen hierbij een aantal risico verhogende

factoren zoals geïdentificeerd door het *Upper Tribunal*, waaronder activiteiten op sociale media. Tevens wijzen zij erop dat uit het arrest van het *Upper Tribunal* blijkt dat alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd worden door de Iraanse autoriteiten en dat terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, automatisch worden meegenomen voor verder verhoor.

2.2.10.2. De Raad bemerkt vooreerst dat de verwijzing naar een arrest van het Britse *Upper Tribunal* geenszins dienstig is in haar verweer aangezien dit geen bindende precedentswaarde heeft.

Verder duidt de Raad erop dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te menen, verwerende partij zich geenszins beperkt heeft tot de vaststelling dat hun beweerde bekering tot het christendom een opportunistisch karakter heeft. Ook het risico bij terugkeer werd wel degelijk onderzocht aan de hand van objectieve landeninformatie en de concrete gegevens eigen aan het dossier.

Zo wordt in de bestreden beslissingen vooreerst vastgesteld dat verzoekende partijen hun voorgehouden bekering tot het christendom in Iran niet aannemelijk maken en dat de problemen met de Iraanse autoriteiten die hieruit zouden zijn voortgevloeid, niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg liggen er geen geloofwaardige elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat verzoekende partijen in Iran reeds in de negatieve aandacht zouden hebben gestaan van de autoriteiten aldaar.

Met betrekking tot de religieuze activiteiten die verzoekende partijen in België ontplooid hebben na hun aankomst, wordt met reden gesteld in de bestreden beslissingen dat deze geen oprecht karakter hebben daar zij direct voortvloeien uit een ongeloofwaardig geachte bekering.

Hierbij wordt door de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat, gelet op het opportunistisch en onoprechte karakter van hun bekering tot het christendom, van verzoekende partijen ook verwacht mag worden dat zij de religieuze boodschappen op hun sociale media-profielen wissen alvorens terug te keren naar Iran. Tevens wordt in de bestreden beslissingen in dit verband dienstig verwezen naar de “COI Focus” betreffende “Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” van 30 maart 2020 waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers, dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat deze personen in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezegd, en dat het vooral personen zijn die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – wat *in casu* niet het geval is – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 4; bijlage 15 van het verzoekschrift).

Zij het verder nog onderstreept dat verzoekende partijen geenszins concrete en op hun eigen persoon betrokken elementen aanreiken waaruit zou blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van hun religieuze activiteiten na hun vertrek uit Iran of dat de religieuze Facebookberichten reeds in hun vizier zijn gekomen. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift immers opmerken dat de Iraanse autoriteiten, onder andere via de neven van eerste verzoekende partij, K. en A. D., op de hoogte zijn geraakt van hun bekering en religieuze activiteiten, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet verder komen dan het poneren van blote beweringen die niet *in concreto* onderbouwd worden, en het vasthouden aan een ongeloofwaardig bevonden relaas.

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen allerminst aannemelijk maken dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christen zullen manifesteren of als dusdanig gezien zullen worden door hun omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

2.2.11. Verzoekende partijen trachten vervolgens aan de hand van informatie uit verschillende rapporten aan te tonen dat er wel degelijk een risico bestaat bij terugkeer naar Iran. Evenwel dient door de Raad te worden vastgesteld dat deze informatie niet van aard is om afbreuk te doen aan het voorgaande. Wat betreft de informatie geciteerd uit een Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021 (bijlage 7 van het verzoekschrift), merkt de Raad op dat deze informatie *an sich* niet volstaat om te concluderen dat verzoekende partijen zelfs indien zij hun religieuze berichten op sociale media zouden wissen, alsnog het risico lopen om vervolgd te worden. Uit deze informatie kan immers niet zonder meer afgeleid worden dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van hun online activiteiten. Zulks dient dan ook aan de hand van concrete elementen aannemelijk gemaakt te worden, alwaar verzoekende partijen, zoals hierboven omstandig wordt vastgesteld, in gebreke blijven. Om dezelfde reden kan ook het geciteerde rapport van het *UK Home Office* getiteld ‘Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts’ van februari 2020 (bijlage

16 van het verzoekschrift) niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekende partijen. Zij het overigens nog bemerkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift lijken voor te houden, de geciteerde passage uit het Ambtsbericht gebaseerd is op twee bronnen, dewelke niet van recentere datum zijn dan de door de commissaris-generaal gebruikte informatie, namelijk het rapport van DFAT dat reeds aan het administratief dossier werd toegevoegd en daarnaast één enkele bron uit augustus 2019. Ten slotte verwijzen verzoekende partijen nog naar een internetartikel d.d. 6 december 2020 van *Iran Human Rights* (bijlage 17 van het verzoekschrift), stellende dat hieruit blijkt dat drie Iraniërs de doodstraf kregen onder meer wegens het illegaal verlaten van het land. De Raad stelt evenwel vast dat uit de lezing van desbetreffend artikel blijkt dat de betrokkenen hadden deelgenomen aan de protesten in november 2019 en derhalve een specifiek profiel hebben. Uit dit internetartikel kan niet besloten worden dat men bij een terugkeer naar Iran louter wegens het illegaal verlaten van het land een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Zij het in dit verband overigens nog onderstreept dat in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat de verklaringen van verzoekende partijen over hun beweerde illegale reisweg van Iran naar België niet konden overtuigen.

De Raad onderstreept nog dat een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade individueel aannemelijk dient te worden gemaakt, alwaar verzoekende partijen op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.12. Daar waar verzoekende partijen hun kritiek herhalen op het gebruik van het rapport *Country Information Report Iran* d.d. 14/04/2020 van het Australische *Department of Foreign Affairs and Trade* (hierna: 'DFAT') en ook opmerken dat in het DFAT-rapport nauwelijks bronnen te vinden zijn, waardoor het onmogelijk is om na te gaan of de informatie in paragraaf 5.29 en 5.30 gebaseerd is op nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen, waarbij zij tevens aanvoeren dat het rapport niet voldoet aan de vereisten van de Europese rechtspraak omtrent het beoordelen van bewijs, verwijst de Raad naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: *"Verweerder wenst allereerst te verwijzen naar de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing van tweede verzoeker (bestreden beslissing, tweede verzoeker, p. 8). Voorts moet worden opgemerkt dat het DFAT-rapport werd opgesteld door het Australische ministerie van Buitenlandse Zaken en Handel uitsluitend met het oog op de bepaling van de beschermingsstatus. Zoals aangegeven op bladzijde 9 van het voormelde DFAT-rapport – waarvan de volledige versie als bijlage aan onderhavige nota wordt toegevoegd - geeft dit rapport een zo goed mogelijke beoordeling van de situatie in het land en staat dit rapport los van het beleid van de Australische regering ten aanzien van Iran, in tegenstelling tot wat verzoekster impliceert in haar verzoekschrift. Het rapport is gebaseerd op de kennis die DFAT ter plaatse heeft en op gesprekken met diverse bronnen in Iran. Het houdt rekening met relevante en geloofwaardige openen bronnen, waaronder rapporten die zijn opgesteld door: de Verenigde Naties en VN-agentschappen; het ministerie van Buitenlandse Zaken van de VS; het ministerie van Binnenlandse Zaken van het Verenigd Koninkrijk; de Wereldbank; het Internationaal Monetair Fonds; vooraanstaande mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch en Freedom House; en gereputeerde nieuwsbronnen. Wanneer DFAT niet verwijst naar een specifieke bron van een rapport of bewering, kan dit zijn om de bron te beschermen. Verweerder merkt in dit verband op dat de anonimiteit van een bron op zich de door hem geleverde informatie niet onbetrouwbaar maakt. Verweerder ziet geen reden om de informatie afkomstig van het DFAT rapport niet in aanmerking te nemen. Bovendien is die informatie aangehaald in dit rapport consistent met andere landeninformatie met betrekking tot de situatie van christenen in Iran. Zij volledigheidshalve nog opgemerkt dat het Algemeen Ambtsbericht waarop verzoekster een deel van haar verzoekschrift steunt, eveneens dit rapport van DFAT als bron hanteert (zie supra, par. 2.6.4)."*

2.2.13. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F. G./Zweden) en het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 5 september 2012, nr. C-71/11 en C-99/11, Y. en Z./Duitsland) en naar algemene landeninformatie over de situatie in Iran voor christenen en bekeerlingen tot het christendom (bijlagen 7, 11-14 en 17-19 van het verzoekschrift), onderstreept de Raad dat uit wat voorafgaat blijkt dat *in casu* verzoekende partijen hun bekering tot het christendom niet aannemelijk hebben gemaakt, noch dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christen zullen manifesteren of als dusdanig gezien zullen worden door hun omgeving en/of de Iraanse autoriteiten. Derhalve is de verwijzing naar bovenvermelde rechtspraak en algemene landeninformatie omtrent de situatie voor christenen en bekeerlingen in Iran niet dienstig. Om dezelfde reden is ook hun kritiek dat de

“COI Focus” betreffende “De situatie van bekeerlingen naar het christendom” d.d. 26 februari 2021 niet werd toegevoegd aan het administratief dossier, niet dienstig.

2.2.14.1. Per aanvullende nota d.d. 3 november 2021 brengen verzoekende partijen nog een kopie van de geboorteakte van de vader van de zussen Ma. en Ma’ bij (bijlage 1 van de aanvullende nota) en een brief van de Evangelische Kerk Bethel van Schaarbeek (bijlage 2 van de aanvullende nota). Verzoekende partijen stellen dat uit de kopie van de geboorteakte van de vader van de zussen Ma. en Ma’ duidelijk blijkt dat het wel degelijk om zussen gaat zoals verzoekende partijen aangaven. In de brief van de Evangelische Kerk Bethel wordt bevestigd dat zij regelmatig meehelpten bij de organisatie van de maaltijden die hun vzw Open Deur wekelijks houdt voor vluchtelingen en daklozen.

2.2.14.2. Wat betreft de bijgebrachte geboorteakte van de vader van de zussen Ma. en Ma’ (bijlage 1 van de aanvullende nota), waarmee verzoekende partijen willen aantonen dat Ma. en Ma’ wel degelijk zussen zijn, stelt de Raad vast dat dit document een fotokopie betreft waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kan worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Daarenboven is de Raad hoe dan ook van oordeel dat verzoekende partijen niet kunnen volstaan met de opmerking dat Ma. en Ma’ zussen zijn om te verklaren waarom tweede verzoekende partij stelde dat het Ma. was dat begraven werd, terwijl het volgens eerste verzoekende partij Ma’ was. Evenmin verklaren zij hiermee op enerlei wijze de tegenstrijdigheid in hun verklaringen wat betreft het tijdstip waarop de begrafenis van Ma’ plaatsvond. De Raad wijst immers op de pertinente bemerking in de bestreden beslissingen dat indien verzoekende partijen werkelijk tijdens de begrafenis van Ma’ met de dood bedreigd zouden zijn, verwacht kan worden dat zij eensluidende verklaringen zouden kunnen afleggen over het moment waarop en de omstandigheden waaronder deze doodsb bedreigingen geuit werden, *quod non in casu*. In dat licht is het dan ook niet ernstig dat tweede verzoekende partij zich zou ‘vergispen’ over de dochter die werd begraven.

Inzake de neergelegde brief van de Evangelische Kerk Bethel van Schaarbeek (bijlage 2 van de aanvullende nota), stelt de Raad vast dat hieruit slechts blijkt dat verzoekende partijen vrijwilligerswerk doen voor de vzw Open Deur in Schaarbeek. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband evenwel reeds opgemerkt dat het feit dat zij in België vrijwilligerswerk uitvoeren bij de vzw Open Deur in Schaarbeek niet wil zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Verwerende partij wijst erop dat indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering, dit de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aantast, en dat een bekering aannemelijk dient te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat verzoekende partijen echter geenszins deden.

2.2.15. Daar waar verzoekende partijen in hun aanvullende nota d.d. 18 januari 2022 nog verwijzen naar een zaak aanhangig bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie bijlage 1 van de aanvullende nota d.d. 18 januari 2022, “H. R. t. België, requête n° 40644/21), de “*Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of F. G. v. Sweden (Application no. 43611/11)*” (bijlage 3) en een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 5 november 2019, nr. 32218/17, A.A./Zwitserland) (bijlage 4), herhaalt de Raad dat uit wat voorafgaat blijkt dat *in casu* verzoekende partijen hun bekering tot het christendom niet aannemelijk hebben gemaakt, noch dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christen zullen manifesteren of als dusdanig gezien zullen worden door hun omgeving en/of de Iraanse autoriteiten. Derhalve is de verwijzing naar bovenvermelde rechtspraak niet dienstig.

2.2.16. Daar waar verzoekende partijen per aanvullende nota d.d. 20 januari 2022 nog een “kopie paspoort” bijbrengen (rechtspiegingsdossier, stuk 11, aanvullende nota d.d. 20 januari 2022, bijlage 1), stellende dat dit “*de eerste pagina van het paspoort van verzoekster, en een blad van een paspoort met stempels*” betreft en dat zij “*(v)an dit tweede blad (niet) weten (...) tot welk paspoort dit behoort*”, bemerkt de Raad vooreerst dat het allerm minst overtuigend overkomt dat verzoekende partijen, die reeds tijdens hun opeenvolgende persoonlijk onderhoud herhaaldelijk gevraagd werden om een kopie van hun paspoort neer te leggen, in het kader van hun beroepsprocedure er plots toch in slagen om een kopie van bepaalde pagina’s uit hun paspoort neer te leggen. Verzoekende partijen geven overigens nergens een verklaring waarom zij deze kopieën niet eerder konden bijbrengen en/of hoe deze in hun bezit zijn gekomen. Zij beperken zich tot de vage verklaring dat zij “*al die tijd (hebben) blijven zoeken naar kopieën van hun paspoort, en (...) eindelijk een kopie (hebben) kunnen bemachtigen*”. Wat er ook van zij, de Raad onderstreept dat verzoekende partijen slechts een kopie bijbrengen van de eerste pagina van het paspoort van tweede verzoekende partij en een kopie van een pagina waarvan

verzoekende partijen niet eens kunnen zeggen uit welk paspoort het komt. Derhalve blijft de vaststelling in de bestreden beslissingen dat zij zelfs geen kopie van hun (integrale) paspoort konden neerleggen hoe dan ook onverminderd overeind.

2.2.17. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.18. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.19. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal d.d. 22 april 2021 en 7 juni 2021 en tweede verzoekende partij tijdens haar persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal d.d. 22 april 2021, 7 juni 2021 en 6 juli 2021 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.20. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.21. Gezien verzoekende partijen zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroepen dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, tot slot ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.22. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT